

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobce: JUDr. V. M.

proti
žalovanému: Statutární město Hradec Králové
Československé armády 408, Hradec Králové

za účasti: 1) MgA. D. M.
2) Mgr. V. B.
3) D. B.
4) MgA. P. F.
zastoupen JUDr. Ing. Tomášem Matouškem
advokátem NNK a partneři s. r. o.
advokátní kancelář se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové
5) PhDr. J. S.
6) O. D.
7) Mgr. H. J.
a 8) P. M., DiS.
zastoupen JUDr. Ing. Tomášem Matouškem
advokátem NNK a partneři s. r. o.
advokátní kancelář se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. července 2014, sp. zn. SZ MMHK/114738/2014 KT1/Pla, č.j. MMHK/123452/2014 KT1/Pla,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce a žalovaný nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobce je povinen nahradit P. M., DiS., náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 13.228,- Kč k rukám JUDr. Ing. Tomáše Matouška, advokáta NNK a partneři s. r. o., advokátní kancelář se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce požádal podáním ze dne 2. 5. 2014, upřesněným podáním ze dne 22. 5. 2014, Základní uměleckou školu, Hradec Králové, Habrmanova 130 (dále také jen „povinný subjekt“ nebo „ZUŠ“), dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), o poskytnutí informace o výši platů každého z pedagogů této školy poskytnutých jim v roce 2013.
2. O této žádosti rozhodl povinný subjekt rozhodnutím ze dne 6. června 2014, č. j. 079/2014/ZUS. Ve výroku I. žádosti částečně vyhověl, když sdělil žalobci výši platu v roce 2013 u tří pedagogů, a to u těch, kteří se sdělením tohoto údaje žalobci souhlasili. Výrokem II. žádost o poskytnutí informace odmítl, neboť dle jeho názoru je informace o platu osobním údajem zaměstnanců školy, údajem, který spadá do sféry soukromí zaměstnanců a informací, která se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.
3. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutí povinného subjektu změnil, ale jednalo se pouze o změny formální. Podstata věci se nezměnila, žalobci byla sdělena výše platu v roce 2013 pouze u zmíněných tří pedagogů, jinak byla žádost odmítnuta.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v úvodu žaloby popsal shora uvedený skutkový stav věci. Skutečnost, že mu byly poskytnuty údaje o výši platů pouze u těch pedagogů, kteří s tím projevíli souhlas, považoval za nelogickou. Podání informace o platech zaměstnanců ve veřejné správě nemůže být dle něho závislé na jejich vůli. Podrobení se veřejné kontrole je u nich totiž dáno svobodnou volbou povolání každého jednotlivce a je vyváženo většími sociálními jistotami státních zaměstnanců oproti jiným osobám.
5. Žalobce dále odkázal na znění § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Dle jeho názoru jsou v něm obsažené podmínky pro poskytnutí informací v daném případě naplněny a opačné výklady jsou v rozporu s textem i jakýmkoliv korektním výkladem tohoto ustanovení. Zmínky žalovaného obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí o průběhu legislativního procesu v roce 2002 považoval za ryze účelové. To se týká i vývodů žalovaného o postavení zaměstnanců ve veřejné správě, jakož i o veřejném zájmu dle zákona č. 159/2006 Sb. Stanovisko žalovaného dle žalobce svědčí o nepochopení zásadního rozdílu mezi zaměstnanci ve veřejné správě a ostatními osobami a je v nesouladu s principem jednoty a bezrozpornosti právního řádu, ze kterého plyne

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.

požadavek přikládat týmž pojmům, obsaženým v různých právních předpisech, zásadně stejný význam a obsah. Pokud jde o test proporcionality, tak žalce se klonil k tomu právnímu názoru, že jej provedl již zákonodárce při formulaci § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.

6. Navrhl proto, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že povinný subjekt postupoval ve věci zcela logicky, v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu obsaženými v jeho rozsudku ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 40/2010-60. Tedy že v případě žádosti o poskytování informací o odměně za práci u zaměstnanců placených z veřejných rozpočtů dochází ke střetu ústavně zaručených práv na svobodný přístup k informacím a na ochranu osobních údajů a je tak třeba na základě testu proporcionality posoudit, které z těchto ústavních práv má s ohledem na skutkový stav věci přednost.
8. Povinný subjekt test proporcionality provedl a dospěl k závěru, že v daném případě má ústavně zaručené právo pedagogů, kteří s poskytnutím požadovaných informací nesouhlasili, na ochranu osobních údajů a na ochranu soukromí přednost před právem žalobce na informace. Proto povinný subjekt dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a dle příslušných ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. a dle příslušných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb. požadované informace poskytnout odmítl, vyjma pedagogů, kteří s tím souhlasili. Odmítnutí informací opřel rovněž o ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, dle něhož může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.
9. Závěrem žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení k žalobě

10. Pedagogové Základní umělecké školy, Hradec Králové, Habrmanova 130, kteří využili svého oprávnění, a přihlásili se do řízení coby osoby na řízení zúčastněné, podali k žalobě následující vyjádření:
11. MgA. D. M. uvedl, že s poskytnutím informace o svém platu nesouhlasí, neboť ji považuje za citlivý a ryze osobní údaj, protože se nijak nepodílí na rozhodování o finančních prostředcích školy. Jeho finanční ohodnocení je zcela v rukou ředitele školy. Pokud by někdo výši jeho platu znal, může odvozovat jeho finanční možnosti a upravit konkrétně částku, kterou je mu schopen za určité služby nabídnout. Znalost platu pro nejbližší okolí by tak jednoznačně určovala jeho sociální status.
12. Mgr. V. B. považoval poskytnutí informace o svém platu za intimní údaj spadající do sféry soukromí. Již jednou byl poškozen poté, co se stal terčem anonymních oznámení, které měly za cíl jej poškodit v zaměstnání a mělo to souvislosti s platy ve škole. Dožadoval se tedy u soudu ochrany svého práva na soukromí.

13. D. B. vyslovila stejný názor. Uvedla, že již jednou byla poškozena poté, co kdosi zveřejnil její plat, a byla terčem anonymních oznámení, které měly za cíl ji poškodit v zaměstnání. Tento pokus byl činěn i přes média, konkrétně deník Blesk, jak ji o tom informoval ředitel školy. Policie údajně případ vyšetřila, ředitel školy jí ale závěry vyšetřování nesdělil. Taktéž se tedy u soudu dožadovala ochrany svého práva na soukromí.
14. MgA. P. F., ředitel povinného subjektu, uvedl, že hospodaření ZUŠ je pravidelně kontrolováno zřizovatelem, Českou školní inspekcí a Krajským úřadem Královéhradeckého kraje. Pracovníci těchto kontrolních orgánů mají přístup k veškerým informacím, na jejichž základě mohou objektivně vyhodnotit efektivitu a správnost čerpání financí ze státního rozpočtu. Pouhá informace o hrubé výši platů zaměstnanců bez znalosti jejich tabulkového zařazení, velikosti úvazku, nemocnosti, čerpání dovolené, suplování za ostatní kolegy, stupně vedení, příplatků vyplývajících z konkrétních předpisů a hodnocení pracovního výkonu o ničem nevypovídá a nelze podle ní jakoukoliv kontrolu provést. Poskytnutí informace o platu považuje za omezení práva na ochranu osobnosti a soukromého života. Kritéria testu proporcionality jej utvrzují v tom, že zveřejnění platu jeho kolegů není vhodné ani potřebné a že převažuje v jejich případě právo na ochranu soukromí před právem na svobodný přístup k informacím. On sám jako ředitel nemá obecně s poskytnutím údaje o svém platu problém, v tomto konkrétním případě s ním však nesouhlasí. Hlavním důvodem je skutečnost, že to považuje za zlomyslný zásah do svého soukromí. Již několik let čelí anonymním dopisům, které mají za cíl jej jako ředitele školy šikanovat a některé kolegy poškodit v zaměstnání. Dále vyslovil podezření, že o požadované informace nemá ve skutečnosti zájem žalobce, který je advokátem, ale jeho klientka Mgr. N. T.. Na důkaz připojil písemnou plnou moc ze dne 15. 2. 2015, na základě které byl žalobce jmenovanou zmocněn k jejímu zastupování při jednání se ZUŠ ve věci údajného porušení povinností vyplývajících z pracovního poměru. Požádal soud, aby do správního spisu zařadil protokol Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, ze dne 8. 12. 2014, č.j. KRPH-51467-52/TČ-2014-050281. Ten zachycuje výsledek policejního šetření a odhalení pisatele výše zmíněných anonymních dopisů, jakož i osoby, která pisateli zkreslené a nepravdivé informace o platech v ZUŠ předala. Závěrem vyslovil domněnku, že v případě poskytnutí o ničem nevypovídající informace o platech pedagogů ZUŠ existuje značné riziko jejího zneužití, záměrné dezinterpretace a další šikany pedagogů a ředitele ZUŠ. V souvislosti s tím se odvolal na odst. 91 rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 55/2012-62.
15. PhDr. J. S. nesouhlasil s poskytnutím informace o svém platu, neboť ji pokládá za osobní údaj, jehož poskytnutí považuje za omezení svého základního práva na soukromí. Jeho platové ohodnocení je upraveno zákony, vyhláškami a vnitřním předpisem školy. Za správnost a spravedlivé ohodnocení odpovídá ředitel školy. Jako řadový učitel se nepovažuje za osobu veřejného zájmu a veřejným zájmem není ani znát plat řadového státního zaměstnance.
16. O. D. uvedla, že jako řadový pedagog nerozhoduje o finančních prostředcích školy, bere pouze plat určený ředitelem školy. Poskytnutí informace o výši svého platu považuje za omezení svého práva na ochranu osobnosti a soukromého života.
17. Mgr. H. J. rovněž nesouhlasila s poskytnutím informace o svém platu, kterou považuje za citlivý a osobní údaj. Její poskytnutí by představovalo fatální zásah do její soukromé

sféry. Její platové ohodnocení je upraveno zákony, vyhláškami a vnitřním předpisem školy. Jako řadový učitel se nepovažuje za osobu veřejného zájmu a veřejným zájmem není ani znát plat řadového státního zaměstnance. Poskytnutí informace o výši svého platu považuje za omezení svého základního práva na ochranu osobnosti a soukromého života.

18. P. M., DiS., konstatoval, že jako učitel hry na bicí nástroje má úvazek 13 hodin. O žádných veřejných penězích nerozhoduje, pouze pokud jde o drobné nákupy pomůcek. Vše ale musí stejně schválit ředitel. To však nemá vliv na výši jeho platu. Ta ostatně nepředstavuje něco, čím by se chtěl chlubit. Doporučil žalobci prostudovat platové tabulky pracovníků ve školství, tím by představu o platových poměrech získal. Proto s poskytnutím informace nesouhlasí, považuje ji za velmi osobní a zcela soukromou, i když lehce dohledatelnou. Dle jeho přesvědčení by mělo mít v dané věci jeho právo na ochranu osobních údajů, zaručené Listinou základních práv a svobod, přednost před zvědavostí a požadavky žalobce.

V. Obsah rozsudku krajského soudu ze dne 24. 8. 2015, č. j. 30 A 65/2014-83

19. Uvedeným rozsudkem krajský soud rozhodl následovně:

- I. Rozhodnutí Statutárního města Hradec Králové, Magistrátu města Hradec Králové, ze dne 2. července 2014, sp. zn. SZ MMHK/114738/2014 KT1/Pla, č.j. MMHK/123452/2014 KT1/Pla, a výrok II. rozhodnutí Základní umělecké školy, Hradec Králové, Habrmanova 130, ze dne 6. června 2014, č.j. 079/2014/ZUS, se zrušují.
- II. Základní umělecká škola, Hradec Králové, Habrmanova 130, je povinna poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace o výši platů každého z pedagogů této školy poskytnutých v roce 2013.

20. Současně přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

21. Při svém rozhodování vycházel krajský soud zejména ze závěrů obsažených v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, dle nichž bylo na místě poskytnout v případě osob zúčastněných na řízení vzhledem k jejich pracovnímu postavení informace o výši jejich platů bez dalšího. Krajský soud dospěl rovněž k závěru, že nebylo prokázáno, že by žadatel podával žádost o poskytnutí informací jménem jiné osoby, své klientky, jak namítala jedna z osob zúčastněných na řízení, ale že i pokud by tomu tak bylo, neshledává důvod, proč by v důsledku poskytnutí požadovaných informací osoby zúčastněné na řízení měly být jakkoliv šikanovány a proč by jim v důsledku toho měla vzniknout konkrétní újma.

VI. Obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 4 As 216/2015-

45

22. Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení P. M., DiS., proti shora označenému rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 1. 2016, č. j. 4 As 216/2015-45, zamítl. Také on ocitoval závěry shora zmíněného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a dodal: „*Nejvyšší správní soud je v projednávané věci vázán rovněž příslušnými závěry rozšířeného senátu obsaženými v citovaném rozsudku, nemůže se proto od nich odchýlit..... Skutečnost, že stěžovatel by si představoval jiné závěry rozšířeného senátu než ty, z nichž krajský soud správně a korektně v posuzované věci vycházel,*

nemůže založit důvodnost kasační stížnosti a nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu, neboť jeho závěry plně odpovídají výše zevrubně popsanému názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Nelze rovněž hovořit o tom, že by závěr přijatý krajským soudem, resp. rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, byl neproporcionálním zásahem do práva na ochranu soukromého života, neboť otázkou proporcionality se obsáhle zabýval již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který poskytl v tomto směru jasné vodítko, jak tuto otázku posoudit.“

VII. Obsah nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16

23. K ústavní stížnosti osoby zúčastněné na řízení P. M., DiS., rozhodl Ústavní soud nálezem ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16, následovně:

- I. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016 č. j. 4 As 216/2015-45 a rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 8. 2015 č. j. 30 A 65/2014-83 bylo porušeno základní právo stěžovatele na ochranu před neoprávněným zásahem do soukromého života zaručené článkem 10 Listiny základních práv a svobod a článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
- II. Rozsudky Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Hradci Králové uvedené ve výroku I tohoto nálezu se ruší.
- III. Návrh na zrušení ustanovení § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, se odmítá.

24. Z obsahu odůvodnění uvedeného nálezu považuje krajský soud za přílehlavé ocitovat následující:

Obecné principy

29. Ústavními aspekty zveřejňování informací o platech fyzických osob z hlediska výše uvedených článků Listiny a Úmluvy se Ústavní soud již zabýval v nálezu ze dne 17. 10. 2017 sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (dostupný, stejně jako ostatní rozhodnutí Ústavního soudu, na adrese <http://nalus.usoud.cz>), jehož nosnými důvody je v projednávaném případě vázán a od nichž neshledal důvod se odchýlit. Důvody, které k citovanému nálezu vedly, jsou v podrobnostech obsaženy v jeho odůvodnění, na které Ústavní soud odkazuje, neboť považuje za nadbytečné je v odůvodnění tohoto nálezu (mimo jiné pro jejich rozsáhlost) opakovat.

30. Ústavní soud nicméně opakuje a připomíná, že informace o platových poměrech zaměstnanců jsou osobní údaje, spadající pod ochranu článků 10 Listiny a 8 Úmluvy, zaručujících právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, a právo na informační sebeurčení, umožňující jednotlivci spoléhat na své právo na soukromí z hlediska dat, která jsou shromažďována, zpracovávána a šířena.

31. Předmětná základní práva a svobody nejsou absolutní, z čehož plyne, že do jejich výkonu lze za podmínek primárně stanovených citovanými články Listiny a Úmluvy zasahovat, musí však být dodržen požadavek vyslovený v článku 4 odst. 4 Listiny na respektování mezi základních práv, a šetření jejich podstaty a smyslu.

32. Je proto nutno v každém jednotlivém případě poskytnutí informací o platech fyzických osob poměřovat práva chráněná článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy s právem na svobodu projevu a s právem vyhledávat a šířit informace zaručenými článkem 17 Listiny a článkem 10 Úmluvy, a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu.

33. Podle ustálené judikatury Ústavního soudu kolizi základních práv je nutno řešit s použitím principu proporcionality [nález sp. zn. Pl. ÚS 8/06 ze dne 1. 3. 2007, bod 28 (N 39/44 SbNU 479; 94/2007 Sb.)]. V nálezu ze dne 20. 6. 2006 sp. zn. Pl. ÚS 38/04 (N 125/41 SbNU 551; 409/2006 Sb.), stejně jako v nálezu ze dne 13. 8. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 3/02 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), Ústavní soud konstatoval, že v případech střetů základních práv či svobod s veřejným zájmem, resp. jinými základními právy či svobodami, je třeba posuzovat účel (cíl) takového zásahu ve vztahu k použitým prostředkům, přičemž měřítkem pro toto posouzení je zásada proporcionality (přiměřenosti v širším smyslu), jež může být také nazývána zákazem nadměrnosti zásahů do práv a svobod.

34. Před poskytnutím informací o platu a odměnách zaměstnance, vyžádaných žadatelem na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, je nezbytné provést test proporcionality a v jeho rámci posoudit zejména, zda poskytnutí informací je klíčové pro výkon práva žadatele na svobodu projevu, přičemž je třeba zejména zkoumat, zda

- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu,
- b) informace samotná se týká veřejného zájmu,
- c) žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. "společenského hlídače psa",
- d) informace existuje a je dostupná.

35. Při střetu základních práv nutno vycházet z principu, že všechna základní práva jsou rovnocenná. Orgány aplikující relevantní právní úpravu - tj. v posuzovaném případě povinná osoba, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví - musí v každém jednotlivém případě testem proporcionality porovnat dotčená v konfliktu stojící základní práva, a zajistit, aby mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha.

Aplikace obecných principů na projednávaný případ

36. V projednávaném případě byl žadatelem o informace advokát. Z vyžádaného spisu správního soudu sp. zn. 30 A 65/2014 neplyne jakákoliv zmínka o účelu, k jakému měly být osobní údaje požadované žadatelem užity, natož zda měly být užity ve veřejném zájmu, a v čem by tento veřejný zájem měl spočívat. Nemohlo proto být posuzováno, zda byla dodržena spravedlivá rovnováha mezi v konfliktu stojícími základními právy.

37. Ze shromážděných podkladů je zřejmé, že povinná osoba byla - pod tlakem pravomocných rozhodnutí vydaných ve správním soudnictví - nucena údaje o platu stěžovatele (a dalších zaměstnanců) žadateli bez dalšího poskytnout.

38. Za okolností posuzovaného případu je Ústavní soud toho názoru, že uložení povinnosti správním soudem a kasačním soudem povinné osobě poskytnout žalobci informace o výši platu stěžovatele, jako jednoho z pedagogů Základní umělecké školy v Hradci Králové, bylo porušením jeho ústavně zaručeného základního práva stěžovatele na ochranu před zasahováním do soukromého života a do práva na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních dat.

39. Z vyložených důvodů Ústavní soud ústavní stížnosti vyhověl podle ustanovení § 82 zákona o Ústavním soudu, a konstatuje, že v posuzovaném případě správní soud i kasační soud svými rozhodnutími, ukládajícími povinné osobě poskytnout osobní informace o platech a odměnách stěžovatele (a dalších zaměstnanců), aniž by posoudily, zda na straně žadatele skutečně existuje této povinnosti odpovídající právo, porušily právo stěžovatele na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, právo na ochranu před

neoprávněným zveřejňováním osobních údajů a právo na respektování soukromého života, zaručené článkem 10 odst. 2, odst. 3 Listiny a článkem 8 odst. 1 Úmluvy.

40. Ústavní soud zrušil jak ústavní stížností napadené rozhodnutí kasačního soudu, tak jemu předcházející rozsudek správního soudu ze dne 24. 8. 2015 č. j. 30 A 65/2014-83, neboť obě tato rozhodnutí trpí stejnými protiústavními vadami.

VIII. Postup krajského soudu po vrácení věci k dalšímu řízení

25. Krajský soud předně ověřil, že žalobce na podané žalobě přes shora uvedené závěry Ústavního soudu trvá. V přípisě ze dne 25. 5. 2018 žalobce vyslovil názor, že Ústavní soud, jakkoliv k tomu je oprávněn, dosavadní rozhodovací praxi soudů „postavil na hlavu“. Přitom jedním z komponentů práva na spravedlivý proces je zásada předvídatelnosti soudního rozhodnutí (viz nálezy Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 654/03 z 24.2.2004, sp.zn. I. ÚS 3143/08 ze 17.3.2009, sp.zn. III. ÚS 292/07 z 9.6.2009). Ve svém nálezu sp.zn. I. ÚS 1744/10 z 6.9.2010 pak Ústavní soud konstatuje, že soudy ve svém rozhodování nemohou „opustit princip právní jistoty a zásadu předvídatelnosti práva (princip odvozený z principu právního státu, t.j. z čl. 1. odst. 1 Ústavy), jež implicitně vyžadují přesnost a předvídatelnost soudního rozhodnutí.“
26. Podle názoru žalobce se v daném případě nejedná o kolizi základních práv a argumentace tzv. principem proporcionality je nejasná a neurčitá a pro právnickou veřejnost, díky rozsáhlé a nejednotné judikatuře, obtížně přezkoumatelná. Současně uvedl, že podle jeho názoru není až tak významné, k jakému účelu měly být požadované údaje užity a proč by měl prokazovat užití informací ve veřejném zájmu. Dodal, že podstatou celé věci je dlouhodobé šikanování jeho klienta - učitele ředitelem školy.
27. Dále dal krajský soud příležitost k vyjádření ve věci žalovanému a osobám zúčastněným na řízení. Této možnosti využil MgA. P. F., který ve svém vyjádření ze dne 13. 6. 2018 uvedl, že Ústavní soud neopustil princip právní jistoty a zásadu předvídatelnosti práva, ale naopak zaručil ochranu občanů před zásahy do jejich soukromí. Názor žalobce, že není až tak významné, k jakému účelu mají být požadované informace použity a proč by měl prokazovat užití informací ve veřejném zájmu, se dle něho se závěry Ústavního soudu neslučuje. Žalobou požadovaná informace tak naplňuje pouze jeden bod ze čtyř, jak je předmětný nálezy Ústavního soudu vymezil, a to že existuje a je dostupná. Pokud jde o údajné šikanování klienta žalobce jím coby ředitelem školy, uvedl, že žalobce i jeho klient se měli možnost s platovými podmínkami základní školy seznámit. Zjistili by, že klient žalobce byl třináctým nejlépe placeným zaměstnancem školy v roce 2013. Pokud by měli dojem, že byl platově znevýhodněn, mohli dále jednat prostřednictvím občanskoprávního sporu, nikoliv věc řešit ve správním řízení.
28. V podání ze dne 25. 7. 2018 žalobce konstatoval, že podstatou věci je dlouhodobé šikanování jeho klienta - učitele, ředitelem školy. Tímto jeho klientem je paní Mgr. N. T., dlouholetý zaměstnanec odpůrce, resp. Základní umělecké školy Hradec Králové. Ředitelem této školy je pak pan MgA. P. F.. Paní Mgr. T. vedla či vede s tímto úředníkem, resp. odpůrcem, několik sporů - většinou v zastoupení JUDr. V. M. (t. j. žalobce v tomto řízení). Navrhl proto provedení důkazu jejím svědeckým výsledkem. Dodal, že mělo-li by se stát relevantním, k jakému účelu žadatel požadované informace využije a zda je užití informací ve veřejném zájmu, zákon by zcela ztratil smysl, neboť nikdo neví, k jakému „zkoumání“ soudem a v jakých termínech by mělo dojít.

29. Žalovaný v podání ze dne 28. 8. 2018 vyjádřil přesvědčení, že z kritérií vymezených nálezem Ústavního soudu pod písm. a) – d), je v daném případě splněno pouze kritérium uvedené pod písm. d), a to, že informace existuje a je dostupná. Žalobcem tvrzený účel vyžádání informace není přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu. Žalobce jakožto žadatel o informaci neplní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“.

IX. Jednání soudu

30. Při jednání soudu dne 20. 11. 2018 předseda senátu zopakoval průběh řízení v dané věci před krajským soudem, konstatoval podstatný obsah rozhodnutí shora označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci a podstatný obsah nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16. Dále konstatoval podstatný obsah soudního spisu poté, co byla věc od Ústavního soudu vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.
31. Žalobce poté k věci uvedl, že na předmětnou informaci nedopadá ustanovení §§ 7 – 12 zákona č. 106/1999 Sb., tzn. netýká se případu, kdy se požadované informace neposkytují. Dle jeho názoru je účel poskytnutých informací právně nevýznamný, žadatel jej nemusí uvádět a v zákoně nic takového ani není. Ústavní soud de facto modifikuje zákon, k čemuž není oprávněn. Tady se nejedná o výklad, ale o faktické jiné znění. Jinak případná tvrzení účastníků v tomto směru by musela být předmětem dokazování, a to by vedlo k nepředvídatelnému protahování řízení. Navíc proč by měl žalobce, který je advokátem, zdůvodňovat účel využití informací a proč by mělo být využití informací ve veřejném zájmu? V tomto případě se jedná o zájem klientky žalobce Mgr. N. T., učitelky, která se cítí být dlouhodobě šikanována ředitelem školy. Její psychický stav bohužel už delší dobu není dobrý.
32. Žalobce si dále položil otázku: Co to vlastně je princip proporcionality? Není definován v žádném obecně závazném právním předpisu a každý, včetně soudu, si ho může vykládat a vykládá jinak. Judikatura je nejednotná a spíše nesouladná s názorem Ústavního soudu. Jaký smysl má zákon o svobodném přístupu k informacím a proč ho Ústavní soud nezrušil celý, s odkazem na čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod?
33. Žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodl obdobně, jako rozsudkem z 24. 8. 2015. Pokud by soud rozhodl v intencích nálezu Ústavního soudu, neměl by stěžovateli, resp. osobě zúčastněné na řízení, panu P. M., DiS., přiznat náhradu nákladů řízení, neboť v době vyžádání informací, jakož i v době zahájení tohoto řízení žalobce ani nikdo jiný netušil, že někdy rozhodne Ústavní soud tak, jak učinil nálezem z 3. 4. 2018. Jedná se zde o důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 150 o. s. ř.
34. K dotazu soudu žalobce uvedl, že jeho klientka Mgr. T. je stále zaměstnankyní povinného subjektu, vyučuje hru na příčnou flétnu. Zastupuje ji už několik let, a to ve sporech s jejím zaměstnavatelem, kdy dle jejího názoru je ze strany ředitele povinného subjektu šikanována, nejsou jí přiznávány nadstavbové složky mzdy. Spory, které vede se zaměstnavatelem, jsou tedy pracovněprávního charakteru.
35. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na obsah písemných vyjádření k žalobě. Navrhla zamítnutí žaloby.
36. Zástupce přítomných osob zúčastněných na řízení k věci uvedl, že ze strany Ústavního soudu nejde o nahrazování zákona či tvorbu nové legislativy, což by mu samozřejmě

nenáleželo. V tomto případě jde ale o střet základních lidských práv a svobod a tomu odpovídající výklad zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž návrh osoby zúčastněné na řízení P. M., DiS., na zrušení § 8b zákona byl odmítnut právě proto, že dle názoru Ústavního soudu je možný jeho ústavně konformní výklad a je třeba k tomu doplnit, že nález v této soudem projednávané věci nebyl první. Již předtím Ústavní soud totožné principy vysvětlil a velmi podrobně zargumentoval v nálezu IV. US 1378/16. Nelze tedy hovořit o tom, že by nynějším nálezem byla postavena judikatura na hlavu, jak uvedl žalobce. V posuzovaném případě jde o to, zda požadovaná informace byla žadatelem žádána ve veřejném zájmu, tak jak o tom Ústavní soud ve svých nálezech hovoří, a právě toto kritérium nebylo naplněno, což jednoznačně plyne i z dnešního vyjádření žalobce, který uvedl, že jde o zájem jeho klientky p. Mgr. T., která má pocit, že je mzdově podhodnocena. Takovouto záležitost jistě nelze řešit prostřednictvím svobodného přístupu k informacím, protože účel tohoto zákona směřuje jinam, nikoli k ochraně či prosazování soukromých práv jednotlivců. Zástupce přítomných osob zúčastněných na řízení proto navrhl zamítnutí žaloby. Pokud jde o náhradu nákladů řízení, pak se na rozdíl od žalobce domnívá, že zde jsou velmi silné důvody hodné zvláštního zřetele k tomu, aby náhrada nákladů přiznána byla, když jiným způsobem osoby zúčastněné na řízení nemohly svá práva ochránit, než pouze cestou kasační, a posléze ústavní stížností.

37. K dotazu soudu osoba zúčastněná na řízení MgA. P. F. uvedl, že před soudem žádné spory mezi povinným subjektem a Mgr. T. neprobíhají. Vše je pouze na úrovni vzájemné korespondence. Nicméně tyto spory jsou opravdu ryze pracovněprávního charakteru. Jmenovaná obdržela v r. 2013 odměnu ve výši 10.000,- Kč.
38. K dotazu předsedy senátu sdělil žalobce, že na původně navrhovaném výsledku svědkyně Mgr. T. netrvá. Považoval by jej z hlediska právní podstaty dané věci za irelevantní a jmenovaná by jej s ohledem na svůj psychický stav nebyla v současné době ani schopná.
39. K dotazu předsedy senátu dále sdělila pověřená pracovnice žalovaného a zástupce přítomných osob zúčastněných na řízení, že také oni nemají žádné další návrhy na doplnění dokazování.

X. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

40. Následně krajský soud znovu přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s"). O věci usoudil následovně.
41. Dle názoru krajského soudu jsou pro něj právní závěry Ústavního soudu vyslovené v jeho shora citovaném nálezu po vrácení věci k dalšímu řízení závazné.
42. Ústavní soud zcela bezvýjimečně stanovil, že před poskytnutím informací o platu a odměnách zaměstnance, vyžádaných žadatelem na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, je nezbytné provést test proporcionality a v jeho rámci posoudit zejména, zda poskytnutí informací je klíčové pro výkon práva žadatele na svobodu projevu, přičemž je třeba zejména zkoumat, zda
- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu,
 - b) informace samotná se týká veřejného zájmu,

- c) žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. "společenského hlídačského psa",
d) informace existuje a je dostupná.
43. V souvislosti se skutkovým stavem projednávané věci pak konstatoval, že v projednávaném případě byl žadatelem o informace advokát, ale v soudním spise nevysledoval zmínku o účelu, k jakému měly být osobní údaje požadované žadatelem užity, natož zda měly být užity ve veřejném zájmu, a v čem by tento veřejný zájem měl spočívat.
44. V kontextu těchto závěrů se tedy krajský soud v dalším řízení zaměřil na zjištění účelu, pro který žalobce poskytnutí předmětných informací o výši platů pedagogů povinného subjektu v roce 2013 požadoval.
45. Jak z písemných vyjádření žalobce ze dne 25. 5. 2018 a 25. 7. 2018, tak z vyjádření žalobce a osoby zúčastněné na řízení MgA. P. F. při jednání soudu, vyplynulo jednoznačně, že žalobce požadoval uvedené informace nikoliv pro svoje účely, ale pro svoji klientku, která je zaměstnancem - pedagogem povinného subjektu a která se cítí být dlouhodobě šikanována ředitelem povinného subjektu (tedy MgA. P. F.), což se mělo projevit tím, že je finančně podhodnocována, nejsou jí přiznávány nadstavbové složky mzdy. Jak žalobce, tak MgA. P. F., který tvrzené finanční podhodnocování jinak popírá, se však shodli v tom, že se jedná o spory ryze pracovněprávního charakteru.
46. Bylo tedy postaveno najisto, že žalobce coby žadatel o poskytnutí informací je pouze v podstatě zprostředkovatelem, neboť informace jsou určeny pro jeho klientku. Ta je potom potřebuje výlučně z důvodu soukromoprávního, neboť se cítí být šikanována ze strany ředitele povinného subjektu, což se má projevovat jejím finančním podhodnocováním, konkrétně nepřiznáváním nadstavbových složek mzdy.
47. S ohledem na shora uvedená kritéria testu proporcionality vymezená Ústavním soudem je tedy nepochybné, že účelem vyžádání informace není přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, požadované informace se netýkají veřejného zájmu a žadatel o informaci neplní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. "společenského hlídačského psa". Naplnění žádné z těchto podmínek netvrdí ostatně ani sám žalobce.
48. Za této skutkové situace proto nemohl krajský soud uzavřít jinak, než že v dané věci bylo jednoznačně prokázáno, že práva žalobce coby žadatele vyhledávat a šířit informace zaručená článkem 17 Listiny základních práv a svobod a článkem 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nepřevážila nad právem pedagogů povinného subjektu, tedy osob zúčastněných na řízení, na ochranu před neoprávněným zásahem do soukromého života zaručeným čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
49. Krajskému soudu tak nezbylo, než žalobu pro její nedůvodnost dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

XI. Náklady řízení

50. Předně krajský soud připomíná znění § 110 odst. 3. s. ř. s., podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o nákladech řízení o kasační stížnosti. Toto

ustanovení je dle krajského soudu nutno aplikovat i v dané věci, přestože k dalšímu řízení byla krajskému soudu věc vrácena v důsledku nálezu Ústavního soudu.

51. Výrok o nákladech řízení II. ohledně žalobce a žalovaného (tedy o jejich nákladech řízení před krajským i Nejvyšším správním soudem) se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný. Ten se náhrady nákladů řízení při jednání soudu výslovně vzdal.
52. Výrok III. ohledně nákladů řízení osob zúčastněných na řízení (tedy o jejich nákladech řízení před krajským i Nejvyšším správním soudem) vychází ze znění § 60 odst. 5 s. ř. s. Dle něho osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu nákladů řízení.
53. Návrh na náhradu nákladů řízení vnesly z osob zúčastněných na řízení pouze MgA. P. F. a P. M., DiS. Prvně jmenovaný se dožadoval přiznání náhrady nákladů spočívajících v odměně za zastupování advokátem při jednání soudu dne 20. 11. 2018. P. M., DiS., požadoval náhradu nákladů řízení z téhož důvodu a dále žádal o přiznání nákladů řízení spočívajících v zaplacení soudního poplatku za podanou kasační stížnost a v odměně účtované advokátem za zastupování v řízení o kasační stížnosti a v řízení o ústavní stížnosti.
54. Uvedené náklady řízení je nutno rozdělit celkem do tří skupin. První tvoří náklady, které MgA. P. F. a P. M., DiS., uplatnili v souvislosti s postavením osoby zúčastněné na řízení. A to jsou náklady spojené s právním zastoupením při jednání krajského soudu dne 20. 11. 2018. V řízení před krajským soudem jim totiž bezpochyby přináleželo postavení osoby zúčastněné na řízení. Přiznání těchto požadovaných nákladů tedy krajský soud posuzoval optikou citovaného ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. A neshledal, že by tyto osoby některou z tam uvedených výjimek, na základě nichž je možné osobě zúčastněné na řízení přiznat náhradu nákladů řízení, splnily. Tedy neshledal ani existenci důvodů zvlášť zřetele hodných, v důsledku kterých by k přiznání náhrady nákladů řízení mohl přistoupit. Na podporu tohoto svého závěru krajský soud dodává, že ani Ústavní soud neshledal v řízení o ústavní stížnosti P. M., DiS., daný případ odůvodněným ve smyslu § 62 odst. 4 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (k tomu podrobněji níže).
55. Druhou skupinu požadovaných nákladů tvoří náklady požadované P. M., DiS., spojené s jeho právním zastoupením před Ústavním soudem v řízení o ústavní stížnosti.
56. Náhradu nákladů řízení o ústavní stížnosti upravuje speciálně zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že zásadně si náklady řízení před Ústavním soudem hradí účastníci nebo vedlejší účastníci sami. Ústavní soud je podle ustanovení § 62 odst. 4 téhož předpisu oprávněn podle výsledků řízení usnesením uložit některému účastníkovi nebo vedlejšímu účastníkovi, aby zcela nebo zčásti nahradil jinému účastníkovi nebo vedlejšímu účastníkovi jeho náklady řízení, avšak to pouze v odůvodněných případech. Z obsahu soudního spisu však nevyplývá, že by Ústavní soud tohoto svého oprávnění využil. Není přitom možné nahrazovat pravomoc Ústavního soudu a rozhodovat o náhradě nákladů řízení o ústavní stížnosti obecnými soudy, neboť tím by si správní soudy atrahovaly pravomoc, která náleží pouze Ústavnímu soudu (viz

např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2012, sp. zn. 28 Cdo 2502/2012). Ani náhradu těchto nákladů tedy krajský soud P. M., DiS., přiznat nemohl.

57. Jinak je tomu ovšem s náklady řízení o kasační stížnosti P. M., DiS., proti původnímu rozsudku krajského soudu. Pokud totiž osoba zúčastněná na řízení podá proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, stává se účastníkem řízení o kasační stížnosti. V takovém případě se na ni ve vztahu k nákladům vzniklým v souvislosti s řízením o kasační stížnosti § 60 odst. 5 s. ř. s. nevztahuje (ten se aplikuje pouze ve vztahu k nákladům vzniklým v průběhu řízení před krajským soudem) a její postavení je shodné s postavením účastníka řízení.
58. Za této situace přiznal krajský soud P. M., DiS, náklady spojené s jeho účastí v řízení o kasační stížnosti. Přestože nebyl se svojí kasační stížností úspěšný, bylo rozhodnutí o ní nezbytným zákonným předpokladem pro následné podání ústavní stížnosti. V řízení o ústavní stížnosti již úspěšný byl a v důsledku toho byl úspěšný i ve výsledku řízení před krajským soudem. Je totiž nepochybné, že brojil proti žalobě a proti původnímu rozhodnutí krajského soudu a i v dalším řízení před ním navrhoval její zamítnutí. Konečný výsledek soudního řízení je tedy v jeho prospěch.
59. Účelně vynaložené náklady řízení o kasační stížnosti P. M., DiS., pak sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 5. 000,- Kč a z odměny advokáta zastupujícího v řízení o kasační stížnosti.
60. Odměna advokáta byla uplatněna v souladu s § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), d), a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. A to za 2 úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve věci, seps kasační stížnosti) po 3. 100,- Kč, a za 2 paušální částky náhrady výdajů po 300,- Kč, tj. celkem 6. 800,- Kč. Zástupce P. M., DiS., osvědčil, že je registrován jako plátc DPH, má tedy nárok na povýšení odměny o 21% (§ 23a/ zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii), tedy o 1.428,- Kč.
61. Proto krajský soud výrokem IV. zavázal žalobce, coby neúspěšného účastníka řízení, povinností P. M., DiS., tyto prokázané náklady řízení o kasační stížnosti v celkové výši 13.228,- Kč uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 27. listopadu 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu